

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **I. M.**, nar. ...., státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR ....., zast. Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27.9.2012, č. j. CPR-6728-4/ČJ-2012-009CPR-V242,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 15.10.2012 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 27.9.2012, č. j. CPR-6728-4/ČJ-2012-009CPR-V242, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 12.4.2012, č. j. KRPZ-4954-50/ČJ-2011-150024-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31.12.2010 (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena v délce 6 měsíců. Doba k vycestování z území České republiky byla dle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na dobu do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V případě vynětí cizince z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 citovaného zákona

začíná doba k vycestování v délce 15 dnů běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Pro případ, že by rozhodnutí nebyl možné vykonat z důvodu uvedeného v ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla doba k vycestování stanovena v délce 15 dnů od odpadnutí tohoto důvodu.

Žalobce v žalobě namítá, že se cítí dotčen na svých právech, jelikož rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení, jehož podstatu spatřuje žalobce v tom, že ani správní orgán prvního stupně ani žalovaná nečiní rozdíl mezi „výkonem práce bez pracovního povolení“ a „výkonem práce v rozporu s pracovním povolením“. Žalobce má za to, že paušální závěr žalované, že „cizinec, který nepracuje v souladu s podmínkami uvedenými v platném povolení k zaměstnání, pracuje bez povolení k zaměstnání“ je v rozporu s ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti, ze kterého vyplývá, že zákon o zaměstnanosti rozlišuje, zda případný výkon práce je konán v rozporu s pracovním povolením či bez tohoto pracovního povolení. Žalobce namítá, že vzhledem k tomu, že v době, kdy měl konat práci na rekonstrukci domu v Janovicích, disponoval platným povolením k zaměstnání v profesi pomocný dělník hlavní stavební výroby, které bylo vystaveno na místo výkonu práce Cejl 62, Brno, bylo možno výkon této práce kvalifikovat jako výkon práce v rozporu s povolením k zaměstnání, nikoli však jako výkon práce bez povolení k zaměstnání. Nad rámec uvedeného žalobce podotýká, že tuto práci vykonával pro E. družstvo, a to jako člen tohoto družstva, přičemž k výkonu práce byl tímto družstvem vyslán v rámci pracovní cesty, což vyplývá z rozhodnutí Úřadu práce v Uherském Hradišti ze dne 18.5.2010. Žalobce je toho názoru, že s ohledem na znění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že správní vyhoštění lze cizinci uložit pouze v případě, kdy vykonává zaměstnání bez povolení k zaměstnání, nikoli však v rozporu s povolením k zaměstnání, jak tomu bylo v případě žalobce. Žalobce namítá, že správní vyhoštění mu bylo uloženo bez právního důvodu, neboť skutečnost, že tento mohl vykonávat práci v rozporu s povolením k zaměstnání, není zákonným důvodem pro uložení správního vyhoštění podle citovaného zákonného ustanovení. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění je nezákonné.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje soudu, aby vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Dále žalobce navrhuje, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 31.10.2012 především odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná považuje za důležité, že v řízení o správním vyhoštění není podstatné, zda žalobce vykonával nelegální práci ve smyslu ust. § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti, ale že řízení bylo vedeno na základě ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, přičemž bylo na správním orgánu, aby prokázal naplnění alespoň jedné ze skutkových podstat tohoto ustanovení. Žalovaná uvádí, že jí nepřísluší zabývat se a hodnotit možné jednání žalobce podle zákona o zaměstnanosti, neboť k takovému postupu nemá zákonné oprávnění. Žalovaná tedy není oprávněna rozlišovat protiprávní jednání žalobce na výkon nelegální práce bez povolení k zaměstnání nebo v rozporu s povolením k zaměstnání. Žalovaná zdůrazňuje, že se podrobně zabývala podmínkami uvedenými v povolení k zaměstnání, když na str. 5 uvedla, že chce-li cizinec změnit jakoukoli uvedenou skutečnost v povolení k zaměstnání (např. pro koho pracuje, místo výkonu práce apod.), musí požádat příslušný úřad práce o vydání nového povolení k zaměstnání. Žalovaná má za to, že nepracuje-li cizinec v souladu s podmínkami uvedenými v platném povolení k zaměstnání, pracuje bez povolení k zaměstnání, přičemž dodává, že tento názor je v souladu s aktuální

soudní judikaturou. Žalovaná dále uvádí, že nové povolení je nutné také tehdy, pokud člen družstva mající povolení k zaměstnání vydané členovi družstva chce dodatečně uzavřít pracovní smlouvu s družstvem a stát se tak jeho zaměstnancem. Pokud by však družstvo se svým členem uzavřelo pracovní smlouvu a člen družstva – zaměstnanec neměl odpovídající povolení k zaměstnání, dopouštěl by se nepochybně protiprávního jednání, resp. nepracoval by v souladu s vydaným povolením k zaměstnání. Žalovaná uvádí, že žalobce v řízení jednoznačně popsal existenci pracovněprávního vztahu k družstvu E., když k výkonu práce takového charakteru neměl pracovní povolení, nýbrž měl povolení k zaměstnání pouze jako člen družstva. Na základě uvedených skutečností dospěla žalovaná k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, protože byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, a to bez pochybností nejméně ode dne 15.2.2010 do dne 18.2.2010 (je nepochybné, že v této době nebyl žalobce ani vyslán na pracovní cestu). Žalovaná je přesvědčena, že žalobce vykonával kontrolovanou práci bez povolení k zaměstnání, neboť neměl vydáno povolení k zaměstnání pro pracovněprávní vztah k družstvu EASTON. Pro případ, že by soud shledal, že žalobce nebyl k družstvu EASTON v pracovněprávním vztahu, nýbrž pouze ve vztahu členském, pak žalovaná opakuje, že žalobce vykonával činnost v jiném místě výkonu práce, než které měl v povolení k zaměstnání uvedeno.

Závěrem žalovaná uvádí, že protože neshledala ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, navrhuje zamítnutí žaloby.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Mezi stranami nebylo po skutkové stránce sporné, že žalobce nejméně ve dnech od 15.2.2010 do 18.2.2010 vykonával pro družstvo EASTON práci pomocného stavebního dělníka na stavbě – rekonstrukci domu č. 149 v Jankovicích (okres Uherské Hradiště), přičemž v té době žalobce disponoval rozhodnutím Úřadu práce Brno-město ze dne 29.4.2009, č. j. BMA-3252/2009-za, na základě kterého bylo žalobci povoleno vykonávat zaměstnání pro družstvo E., v profesi pomocný dělník hlavní stavební výroby, s místem

výkonu práce Cejl 62, 602 00 Brno, druh práce: plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti výše uvedeného družstva zajišťovaných členem družstva pro dané družstvo, a to s platností do 31.5.2010.

Pokud se jedná o námitku žalobce, že v jeho případě nebyl naplněn důvod pro správní vyhoštění podle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť správní vyhoštění lze podle tohoto ustanovení uložit pouze v případě, kdy je cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, nikoli v případě, kdy je cizinec na území zaměstnán v rozporu s povolením k zaměstnání, soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 As 28/2008 - 76, dále také rozsudky ze dne 8. 6. 2007, č. j. 7 As 28/2006 - 51 a č. j. 7 As 46/2006 - 56, rozsudek ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006 - 66, nebo rozsudek ze dne 20.8.2013, č. j. 8 As 113/2012 - 28, všechny dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, a soud nemá žádný důvod se od těchto závěrů v daném případě odchýlovat, že výkon práce cizincem v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce, než který povolení k zaměstnání vydal, se považuje za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání. Je totiž nezbytné si uvědomit, že úřad práce při vydávání povolení k zaměstnání posuzuje pouze podmínky na lokálním trhu práce, který odpovídá územnímu obvodu jeho působnosti. Při vydávání povolení k zaměstnání cizince se posuzuje konkrétní situace v určitém místě; místní poměry se hodnotí s ohledem na druh pracovních pozic a dále z časového hlediska. Tyto kategorie se posléze odrážejí i v obsahu samotného povolení zaměstnání cizince, které mj. obsahuje místo výkonu práce, druh práce a také dobu, na kterou se vydává [§ 92 odst. 3 písm. b), c) a e) zákona o zaměstnanosti]. Pokud by bylo možné získat povolení k zaměstnání u úřadu práce, v jehož obvodu je nízká nezaměstnanost a nedostatek pracovních sil, a s takto uděleným povolením by cizinec mohl bez další regulace pracovat též v oblastech vyznačujících se vysokou nezaměstnaností a nedostatkem pracovních příležitostí, nemohl by být tento cíl naplněn, což by mohlo vést až k destabilizaci trhu práce. Soud je tedy na základě shora uvedeného toho názoru, že skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti je naplněna nejen výkonem práce zcela bez povolení k zaměstnání, ale taktéž například výkonem práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změnou druhu povolené činnosti.

Pokud tedy v nyní projednávaném případě žalobce vykonával zaměstnání v obvodu územní působnosti jiného úřadu práce (Úřadu práce v Uherském Hradišti), než kterým měl vydáno povolení k zaměstnání (Úřadem práce Brno-město), což sám nezpochybňuje, toto jeho jednání nelze kvalifikovat jinak než jako výkon zaměstnání bez platného povolení k zaměstnání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o zaměstnanosti.

V této situaci neobstojí ani námitka, že k výkonu práce byl žalobce vyslán v rámci pracovní cesty. Ze správního spisu sice vyplývá, že žalobci byl zaměstnavatelem (družstvem EASTON) vystaven cestovní příkaz na dobu ode dne 1.2.2010 do dne 14.2.2010, z žádného dokumentu, jež jsou součástí správního spisu (a to ani z žalobcem zmiňovaného rozhodnutí Úřadu práce v Uherském Hradišti ze dne 18.5.2010, č. j. UHA-2010/22077-5) však není možné dovodit, že by žalobce vykonával práci v rámci pracovní cesty v souladu s ust. § 42 zákoníku práce v době od 15.2.2010 do 18.2.2010. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však vyplývá, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo právě za výkon práce v těchto dnech (od 15.2.2010 do 18.2.2010).

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová